

A Pécsi Ítéltábla Pécsett, a 2015. évi június hó 23. napján megtartott nyilvános fellebbezési tárgyalás alapján meghozta, és a 2015. évi július hó 8. napján kihirdette az alábbi

ítéletet:

A másodfokú bíróság a kábítószerrel visszaélés büntette és más bűncselekmények miatt **I.rendű vádlott és 9 társa** ellen indult büntetőügyben a Szekszárdi Törvényszék 7.B.77/2014/57. számú ítéletét az alábbiak szerint változtatja meg:

- VIII.rendű vádlott cselekményét a Btk.176.§ (1) bekezdés IV. fordulatában meghatározott és a (3) bekezdés szerint minősülő kábítószer-kereskedelem büntetnének minősíti;
- II.rendű vádlott büntetését 7 (hét) év fegyházra, VIII.rendű vádlott büntetését 5 (öt) év 6 (hat) hónap fegyházra enyhíti;
- VIII.rendű vádlott vonatkozásában a feltételes szabadságra bocsátás kizártságára vonatkozó rendelkezést mellőzi, és megállapítja, hogy legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra;
- IV.rendű vádlott vonatkozásában a kiutasítás büntetés alkalmazását mellőzi.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja azzal, hogy II.rendű vádlott anyja neve: B.T.C..

A kiszabott szabadságvesztésbe beszámítani rendeli I.rendű, II.rendű, IV.rendű, V.rendű, VI.rendű, VII.rendű, VIII.rendű és X.rendű vádlottak vonatkozásában az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt is, míg III.rendű vádlott vonatkozásában a házi őrizetben töltött időt akként számítja be, hogy egy napi szabadságvesztésnek 4 (négy) napi házi őrizetben töltött idő felel meg.

A másodfokú eljárás során mindösszesen 675.064 (hatszázhetvenötezer-hatvannégy) forint bűnügyi költség merült fel, melyből 50.000 (ötvenezer) forint megfizetésére VIII.rendű vádlottat kötelezi, míg a fennmaradó 625.064 (hatszázhuszonötezer-hatvannégy) forint bűnügyi költséget az állam viseli.

Indokolás

A Szekszárdi Törvényszék a 2014. november 11. napján kelt 7.B.77/2014/57. számú ítéletében *I.rendű vádlottat* bünszervezetben, társtettesként elkövetett kábítószerrel visszaélés büntette miatt 9 év 6 hónap fegyházbüntetésre és 9 év közügyektől eltiltásra ítélte az 1978. évi IV. törvény alapján azzal, hogy a vádlott feltételes szabadságra nem bocsátható. *II.rendű vádlottat* bünszervezetben, társtettesként elkövetett kábítószerrel visszaélés büntette miatt 8 év 6 hónap fegyházbüntetésre és 8 év Magyarország területéről kiutasításra ítélte az 1978. évi IV. törvény alapján azzal, hogy a vádlott feltételes szabadságra nem bocsátható. *III.rendű vádlottat* társtettesként elkövetett kábítószerrel visszaélés büntette és kábítószerrel visszaélés büntette miatt halmazati büntetésül 5 év börtönbüntetésre és 5 év közügyektől eltiltásra ítélte az 1978. évi IV. törvény alapján. *IV.rendű vádlottat* bünszervezetben, társtettesként elkövetett kábítószerrel visszaélés büntette miatt 6 év 6 hónap fegyházbüntetésre és 6 év Magyarország területéről kiutasításra ítélte az 1978. évi IV. törvény alapján azzal, hogy a vádlott feltételes szabadságra nem bocsátható. *V.rendű vádlottat* bünszervezetben, társtettesként elkövetett kábítószerrel visszaélés büntette miatt 6 év 6 hónap fegyházbüntetésre és 6 év Magyarország területéről kiutasításra ítélte az 1978. évi IV. törvény alapján és megállapította, hogy az V.r. vádlott feltételes szabadságra nem bocsátható. *VI.rendű vádlottat* bünszervezetben, társtettesként elkövetett kábítószerrel visszaélés büntette és kábítószerrel visszaélés vétsége miatt halmazati büntetésül 6 év 6 hónap fegyházbüntetésre és 6 év közügyektől eltiltásra ítélte az 1978. évi IV. törvény alapján azzal, hogy feltételes szabadságra nem bocsátható. *VII.rendű vádlottat* bünszervezetben, társtettesként elkövetett kábítószerrel visszaélés büntette miatt 9 év fegyházbüntetésre és 9 év Magyarország területéről kiutasításra ítélte az 1978. évi IV. törvény alapján és megállapította, hogy feltételes szabadságra nem bocsátható. *VIII.rendű vádlottat* bünszervezetben, társtettesként elkövetett kábítószerrel visszaélés büntette miatt az 1978. évi IV. törvény alapján 6 év 6 hó fegyházbüntetésre és 6 év időtartamra Magyarország területéről kiutasításra ítélte, és megállapította, hogy feltételes szabadságra nem bocsátható. *IX.rendű vádlottat* társtettesként elkövetett kábítószer-kereskedelem büntette miatt 6 év szabadságvesztésre és 6 év időtartamra Magyarország területéről kiutasításra ítélte, a szabadságvesztést fegyház fokozatban rendelte végrehajtani. IX.rendű vádlott vonatkozásában megállapította, hogy a szabadságvesztésből legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. *X.rendű vádlottat* társtettesként elkövetett kábítószerrel visszaélés büntette és kábítószerrel visszaélés vétsége miatt az 1978. évi IV. törvény alapján halmazati büntetésül 3 év 10 hó börtönbüntetésre és 4 év közügyektől eltiltásra ítélte, míg *XI.rendű vádlottat* társtettesként elkövetett kábítószerrel visszaélés büntette és kábítószerrel visszaélés vétsége miatt, mint visszaesőt az 1978. évi IV. törvény alapján halmazati büntetésül 3 év 10 hó börtönbüntetésre és 5 év közügyektől eltiltásra ítélte, elrendelte a Szekszárdi Városi Bíróság 1.B.55/2008/10. számú ítéletében kiszabott próbaidőre felfüggesztett 1 év 6 hónap szabadságvesztés végrehajtását.

A törvényszék valamennyi vádlott vonatkozásában az előzetes fogvatartásban, illetve házi őrizetben töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámítani rendelte, rendelkezett a bűnjelekről, vagyonelkobzást rendelt el, valamint a vádlottakat részben egyetemlegesen, részben külön-külön kötelezte az eljárás során felmerült bűnügyi költség megfizetésére, megállapítva, hogy a bűnügyi költségből 5.371.625 forintot az állam visel.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az ügyész valamennyi vádlott terhére fellebbezést jelentett be büntetésük súlyosítása, míg III.rendű, X.rendű és XI.rendű vádlottak esetében eltérő minősítés végett is.

Jogorvoslati kérelemmel élt az elsőfokú bíróság ítélete ellen I.rendű vádlott és védője felmentésért, II.rendű vádlott és védője elsődlegesen felmentés, másodlagosan a kiszabott büntetés enyhítése érdekében, III.rendű, IV.rendű, V.rendű, VI.rendű vádlottak enyhítés, védőik eltérő minősítés megállapítása és enyhítés érdekében, VII.rendű, VIII.rendű vádlottak enyhítés végett, védőik a bűnszervezetben történő elkövetés megállapításának mellőzése és enyhítés érdekében. IX.rendű vádlott a jogorvoslat céljának megjelölése nélkül fellebbezett, védője elsődlegesen felmentés, másodlagosan enyhítés érdekében, X.rendű vádlott és védője enyhítés, XI.rendű vádlott felmentés, védője elsődlegesen felmentés, másodlagosan enyhítés érdekében jelentett be fellebbezést.

A Pécsi Fellebbviteli Főügyészség az átiratában az ügyészi fellebbezést valamennyi vádlott tekintetében fenntartotta azzal, hogy az ügyben a bizonyítás kiegészítését is indítványozta. E körben IV.rendű vádlottnak a személyi körülményeire vonatkozóan a kihallgatására, míg XI.rendű vádlott vonatkozásában a kábítószer-függőségére vonatkozóan az igazságügyi szakértői vélemény kiegészítésére tett indítványt.

A Pécsi Ítéltábla a 2015. évi március hó 5. napján kelt Bf.III.9/2015/7. számú végzésével XI.rendű vádlott kábítószer-függőségével összefüggésben **szakértő1** és **szakértő2** igazságügyi szakértőket szakvéleményük kiegészítésére hívta fel. Tekintettel azonban arra, hogy a szakértői vélemény a tárgyalás hatánapjáig nem készült el, ezért a másodfokú bíróság a 2015. évi június hó 23. napján megtartott tárgyaláson az ügyet XI.rendű vádlott vonatkozásában elkülönítette.

Az ítéltábla eljárásában a felülbírálat tárgyát tehát I.rendű, II.rendű, III.rendű, IV.rendű, V.rendű, VI.rendű, VII.rendű, VIII.rendű, IX.rendű és X.rendű vádlottak cselekménye képezte.

Az ügyész a fellebbezési tárgyaláson a vádlottak terhére súlyosbítás végett bejelentett fellebbezést változatlanul fenntartotta, míg III.rendű vádlott bűnösségét - az ügyészi fellebbezésben foglaltaktól eltérően - az 1978. évi IV. törvény 282/A.§ (1) bekezdés IV. fordulatában meghatározott és a (3) bekezdés szerint minősülő társtettesként elkövetett kábítószerrel visszaélés büntetében indítványozta megállapítani az 1978. évi IV. törvény 282.§ (1) bekezdés III. fordulata szerint minősülő kábítószerrel visszaélés büntette mellett, míg VI.rendű vádlott neve X.r.

vádolt bűnösségét szintén az 1978. évi IV. törvény 282/A.§ (1) bekezdés IV. fordulatában meghatározott és a (3) bekezdés szerint minősülő társtettesként elkövetett kábítószerrel visszaélés büntetében az elsőfokú bíróság által megállapított kábítószerrel visszaélés vétsége mellett. Indítványozta továbbá, hogy IV.rendű vádlott vonatkozásában a másodfokú bíróság a kiutasítás büntetés alkalmazását mellőzze, mivel annak jogszabályi feltételei nem állnak fenn.

A másodfokú tárgyaláson I.rendű vádlott védője bejelentett jogorvoslati kérelmét módosított tartalommal tartotta fenn. A felmentés mellett a bünszervezetben történő elkövetés megállapításának mellőzésére, egyben a kiszabott büntetés enyhítésére is indítványt tett.

II.rendű vádlott védője felszólalásában a bünszervezetben történő elkövetés megállapításának mellőzését is indítványozta.

IV.rendű vádlott védője perbeszédében, valamint IV.rendű vádlott maga is 27. sorszám alatti beadványában a korábban enyhítésért bejelentett fellebbezést már felmentés végett tartotta fenn, míg VII.rendű, IX.rendű és X.rendű vádlottak védője a felmentés, illetve enyhítés mellett elsődlegesen az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezésére tett indítványt.

A másodfokú bíróság II.rendű vádlott védőjének enyhítést célzó és VIII.rendű vádlott védőjének a bünszervezetben történő elkövetés mellőzésére, ekként a cselekmény eltérő minősítésére, az elbíráláskor hatályban lévő büntető törvény alkalmazására, valamint a kiszabott büntetés enyhítésére irányuló indítványát megalapozottnak találta, továbbá egyetértett a fellebbviteli főügyészség képviselőjének IV.rendű vádlott vonatkozásában a kiutasítás büntetés alkalmazásának mellőzésére irányuló indítványával is.

A bejelentett fellebbezéseket egyebekben nem találta megalapozottnak.

A kölcsönösen bejelentett jogorvoslati kérelmek alapján a fellebbviteli bíróság a Be.348.§ (1) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletét és az azt megelőző eljárást teljes terjedelmében felülbírálta. A másodfokú eljárásban történő elkülönítésre figyelemmel nem képezte a másodfokú eljárás tárgyát az elsőfokú bíróság ítéletének XI.rendű vádlottra vonatkozó része.

Ennek eredményeként megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok betartása mellett folytatta le a bizonyítási eljárást, a fellelhető bizonyítékokat beszerezte és értékelte, valamint indokolási kötelezettségének is eleget tett.

A bizonyítási eljárás eredményeként megállapított tényállás alapvetően hiánytalan és teljes, azonban annak kisebb kiegészítése, illetve helyesbítése szükséges a másodfokú eljárásban.

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást, figyelemmel a

Be.352.§ (1) bekezdésének a) pontjára - az iratok tartalma alapján - az alábbiak alapján egészítette ki, illetve helyesbítette:

I.rendű vádlott 1989 óta él Magyarországon, élettársa magyar állampolgár *(B.180/2012/49. számú jegyzőkönyv 3. oldalán tett vallomás tartalma).*

II.rendű vádlott letartóztatása előtt kb. 10 hónappal érkezett Magyarországra, letartóztatásakor az országban illegálisan tartózkodott *(B.180/2012/49. számú jegyzőkönyv 14. oldala).*

III.rendű vádlott 1991 óta él Magyarországon, jelenleg bevándoroltként tartózkodik az országban *(B.180/2012/49. számú jegyzőkönyvhöz csatolt vallomás tartalma).*

IV.rendű vádlottnak korábbi élettársi kapcsolatából 2010-ben Magyarországon gyermeke született, aki jelenleg állami gondozásban nevelkedik.

V.rendű vádlott felesége 8 éve meghalt, így családi állapota helyesen özvegy, gyermeke Csehországban él *(B.77/2014/35. számú jegyzőkönyv 4. oldalán tett vallomás tartalma).*

X.rendű vádlott az elkövetéskor büntetlen előéletű volt, ezt követően azonban a Fővárosi Bíróság a 2009. december 15. napján kelt B.740/2008/78. számú ítéletével - amely a Fővárosi Ítéltábla Bf.121/2010/17. számú határozatával 2011. május 4. napján emelkedett jogerőre - kábítószerrel visszaélés büntette miatt 2 év 6 hónap börtönre és 4 év közügyektől eltiltásra ítélte. Büntetéséből 2013. március 18. napján feltételesen szabadult *(B.180/2012. számú ügy 18-X. sorszámu és 65. sorszámu iratok tartalma).*

Mellőzi a másodfokú bíróság az elsőfokú ítélet 15. oldalának 1. bekezdéséből azt, hogy VII.rendű vádlott és társai cselekménye önmagában is a szervezetség jegyeit mutatja, ugyanis erre vonatkozó bizonyíték az eljárás során nem merült fel.

Az elsőfokú bíróság ítélete 17. oldalának 6. bekezdésében a 2.) tényállási ponttal összefüggésben a dátum helyesen 2011., az elsőfokú bíróság ítéletében rögzített 2014. helyett.

Az ekként kiegészített, illetve helyesbített tényállás most már mentes a Be.351.§ (2) bekezdésében felsorolt megalapozatlansági hibáktól és hiányosságoktól, az tehát hiánytalan, iratellenes megállapítást vagy téves ténybeli következtetést nem tartalmaz.

Az elsőfokú bíróság az igen terjedelmes bizonyítási eljárást a perrendi szabályok megtartásával folytatta le. Ennek során a bizonyítási eszközöket egyenként és összességükben is a logika szabályainak megfelelően értékelve meggyőző érveléssel adott számot ténymegállapításairól, köztük a vádlotti védekezések

elvetésének okairól.

VII.rendű és IX.rendű vádlottak védője fellebbezésének a Be.323.§ (4) bekezdése szerinti írásbeli indokolásában arra hivatkozással indítványozta az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését, hogy az elsőfokú bíróság súlyos eljárási szabálysértést vétett, amikor II.rendű és VIII.rendű vádlottak nyomozás során tett első vallomását, mint jogszabálysértően beszerezett bizonyítékot, a tényállás megállapításához felhasználta.

A védő fellebbezésében foglalt ezen érveket és kifogásokat eljárásjogi szempontból kellett először megvizsgálni.

A büntetőeljárásban - a Be.78.§ (1) bekezdésében írtak szerint - minden bizonyítási eszköz szabadon felhasználható, azzal a korlátozással, hogy a bűncselekmény útján, más tiltott módon vagy a résztvevők eljárási jogainak lényeges korlátozásával megszerzett tények értékelése és figyelembe vétele tilalmazott.

Ebből a szempontból áttekintve II.rendű és VIII.rendű vádlottak gyanúsítotti vallomását, megállapítható, hogy azok beszerzésére nem jogszabálysértő módon került sor.

A Be.48.§ (1) bekezdése értelmében a nyomozó hatóságnak kötelessége - legkésőbb a terhelt első kihallgatásáig - védőt kirendelni, ha a védelem kötelező és a terheltnek nincs meghatalmazott védője. A terheltet tájékoztatni kell a védő személyéről és elérhetőségéről, a védőt pedig - a kirendelő határozatban - a terhelt fogvatartásának helyéről, valamint kihallgatásának tervezett helyéről és idejéről.

Ezt a rendelkezést értelmezve az Alkotmánybíróság a 8/2013. (III. 1.) AB határozatban megállapította, hogy az Alaptörvény 28. Cikk (3) bekezdéséből fakadó alkotmányos követelmény, hogy a Be.48.§ (1) bekezdésének alkalmazásakor a terhelt érdekében kirendelt védőt a terhelti kihallgatás helyéről és időpontjáról *igazolható módon*, olyan időben értesítsék, hogy lehetősége legyen az eljárási törvényben foglalt jogait gyakorolni és a terhelti kihallgatáson részt venni. Ilyen értesítés elmaradása esetén a terhelt vallomása bizonyítékként nem értékelhető.

Jelen ügyben megállapítható volt, hogy II.rendű és VIII.rendű terheltek érdekében kirendelt védők értesítése az első gyanúsítotti kihallgatást megelőzően megfelelő időben, az eljárási törvényben foglaltak szerint megtörtént. Annak ténye, hogy a védők a szabályszerű értesítés ellenére a kihallgatáson nem jelentek meg, a gyanúsítotti vallomások nem teszik törvénysértően beszerezett bizonyítéknak. A gyanúsítottak ugyanis vallomásukat tolmács jelenlétében annak tudatában tették, hogy kirendelt védőjük a kihallgatáson nem jelent meg.

A terheltek vallomásának megtételére tehát törvényes keretek között került sor, az ezzel kapcsolatban a védő által előterjesztett törvényességi és felhasználhatósági kifogásokkal a másodfokú bíróság nem értett egyet.

Mindezek alapján az elsőfokú bíróság ítéletének eljárási szabálysértés okából történő hatályon kívül helyezésére nem kerülhetett sor.

A bizonyítékok értékelésével összefüggésben anélkül, hogy a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság helytálló érvelését megismételné, az alábbiakat szükséges kiemelni:

Az ügy sajátossága az eredményes felderítésben foglalható össze, így abban, hogy a nyomozó hatóság 2010. október 9. napján VIII.rendű vádlott által vezetett személygépkocsiból 26 kg-ot meghaladó tömegű marihuanát foglalt le, melyet VIII.rendű vádlott VII.rendű és IX.rendű vádlottak megrendelésére szállította Csehországból Magyarországra.

A lefoglalásról és a helyszíni szemléről készült jegyzőkönyvek, a vegyészszakértői vélemények, valamint II.rendű és VIII.rendű vádlottak beismerő vallomásának egybevetésével a tényállás 1.) pontjában leírtak tehát kellő részletességgel tisztázhatóak voltak.

II.rendű és VIII.rendű vádlottak beismerő vallomását egyéb bizonyítékok is alátámasztották. Kétségtelen tény, hogy a korábbi beismerő vallomásukat a vádlottak az eljárás teljes tartama alatt következetesen már nem tartották fenn, azonban a vallomásuk megváltoztatásának indokaként előadottak nélkülözték az életszerűség minden elemét, továbbá saját magukkal és vádlott-társaik vallomásával is ellentmondóak voltak.

A vádlotti védekezéseket III.rendű vádlott kivételével az 1.) tényállási pontban írt cselekmény kapcsán egyértelműen cáfolják a vádlottaktól lefoglalt mobiltelefonok és az ezekkel összefüggésben készült igazságügyi számítástechnikai szakértői vélemények, továbbá a híváslisták adatai is. Ezen bizonyítékok egyébként összhangban állnak II.rendű és VIII.rendű vádlottaknak a nyomozás során első alkalommal tett vallomásával is.

Egyetértett a másodfokú bíróság az elsőfokú bírósággal a tekintetben is, hogy kétségtelennek találta hangazonosítási szakértő kirendelését annak megállapítása végett, hogy a felvételeken az egyes vádlottak hangja szerepel-e. A telefonok lefoglalására az érintett vádlottaktól került sor. Ezen túlmenően a híváslisták adataiból és a lehallgatási jegyzőkönyvekből is azonosítható a készüléket használó személy. Kétségtelen volt szakértő erre vonatkozó kirendelése azért is, mert a bírósági eljárásban a hangfelvétel meghallgatásakor egyetlen vádlott sem kifogásolta, hogy a felvételeken nem az ő hangja szerepelt volna.

A fentiekben túlmenően a bizonyítékok kiemelt csoportját képezte, és a vádlottak

büntetőjogi felelősségét egyértelműen alátámasztotta a bírói engedélyhez kötött titkos adatszerzés során keletkezett és a nyomozás anyagához csatolt bizonyítási eszközök (okiratok és hangfelvételek) tartalma.

A titkos adatszerzés engedélyezésének célja az eljárás alapját képező bűncselekményről a vádlottak közötti telefonbeszélgetések tartalmának megismerése és dokumentálása volt. Ezen bizonyítékokkal összefüggésben az volt megállapítható, hogy a titkos adatszerző tevékenység a minden szempontból törvényes bírói engedély helyi, időbeli, személyi és módszerbeli keretei között folyt, a szükséges okiratok és egyéb bizonyítási eszközök a nyomozás irataihoz kerültek csatolásra, és fennállnak e bizonyítási eszközök jelen büntetőeljárásban történő felhasználásának személyi és tárgyi feltételei is.

A másodfokú bíróság megítélése szerint a szóban forgó bizonyítékokkal összefüggésben azonban szükséges egyes megállapítások mellőzése az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásából. Mellőzi ezért a másodfokú bíróság az elsőfokú ítélet 28. oldalának 1. és 2. bekezdésében foglaltakat, ugyanis erre vonatkozó bizonyíték az iratok között nem volt fellelhető. Ugyanezen oldal 3. bekezdésében rögzítettekkel kapcsolatban mellőzni kell azt a szövegrészt, hogy „egyben továbbadják a Csehországból érkezett kábítószer”, az 5. bekezdésből azt a szövegrészt, hogy „a IV.r. vádlott fogja átvenni a kábítószer”, míg ugyanezen oldal utolsó bekezdésének utolsó mondatát, azaz azt, hogy „Ezen beszélgetés azt is bizonyítja, hogy az irányító szerepet I.rendű vádlott töltötte be”. A mellőzés indoka az volt, hogy ezen kifejezések a telefonlehallgatások anyagában nem szerepelnek és a titkosszolgálati eszközökkel rögzített beszélgetések tartalmából sem lehet ilyen következtetést levonni. A nyomozó hatóság - mintegy magyarázatként - a jelentésekben a beszélgetéseknek olyan értelmezést adott, melyek a szövegből, vagy szövegkörnyezetből nem következnek, így azok bizonyítékként nem értékelhetők.

Az *1.) tényállási ponttal* összefüggésben nem volt figyelmen kívül hagyható annak ténye sem, hogy a kerület,..... utca 2. l/10. szám alatti lakásban történő házkutatás során a marihuána tartalmú csomagok egyikén V.rendű vádlott ujjlenyomata volt található, továbbá a helyszíni szemle során olyan eszközök, így mérlegek, csomagolóanyagok lefoglalására is sor került, amely szintén azt támasztotta alá, hogy az ingatlant kábítószer-kereskedelem céljából raktárként, csomagoló- és elosztóhelyként is használták.

Amint arra az elsőfokú bíróság is helytállóan utalt a vádlottak büntetőjogi felelősségét alátámasztotta **tanú1** tanú vallomása is, aki I.rendű vádlottal közeli kapcsolatban állt, és akihez több ízben vitt I.rendű és II.rendű vádlott nagyobb csomagot. **Tanú1** vallomásával összefüggésben az I.r. vádlott és ezen keresztül társai bűnösségét igazolta annak ténye is, hogy a rendőri intézkedés során a lehallgatási anyagokban megjelölt összeget alig meghaladó, 80.000 eurót **tanú1** lakóhelyén, a padláson lévő rejtékhelyen találtak meg. A pénz nyilvánvalóan kábítószer-kereskedelemből származott.

Az I.r. vádlott a pénz eredetét a bíróság által elfogadható módon nem tudta igazolni. I.rendű vádlott életvitele is azt támasztja alá, hogy jelentős nem legális forrásból származó jövedelme volt. Vállalkozásának bevételei az ingatlanhitelének és nagy értékű gépkocsijának kölcsöntörlesztését nem fedezték. Nem is beszélve a tanú1-nek havonta kifizetett összegről és a megélhetésről. Az egyéb perbeli adatokra is figyelemmel megalapozott az a következtetés, hogy a 80.000 euró kábítószer kereskedeleméből származik.

A bizonyítékok értékelése körében szükséges még kiemelni IV.rendű vádlott tekintetében azt, hogy kétségtelen tény, hogy a vádlottal szembeni intézkedés lefolytatására nem a, utcai lakásnál került sor, azonban a híváslisták adatai alapján egyértelműen megállapítható volt, hogy IV.rendű vádlott kapcsolatban állt II.rendű, II.rendű és VI.rendű vádlottakkal, akik felé a kapcsolat felvételét minden esetben ő kezdeményezte, tovább ismerte VII.rendű vádlottat is.

Az I.r. vádlott védője kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság ítélete 2010. október 4. napjára vonatkozóan 79. SMS váltást tartalmaz az I. és II.r. vádlott között. Ezzel szemben a nyomozati iratok 1477. és 1479. oldalán található iratok mindössze néhány SMS küldését igazolja. A lehallgatási adatokat túlmenően azonban a bíróságnak rendelkezésre állt a teljes híváslista is (nyomozati iratok II. kötet), melyek a nagyszámú SMS elküldését bizonyítják.

Ugyanez igaz az I.r. és VIII.r. vádlott közötti, a lehallgatási időszakot megelőző 2010. szeptember közepén folytatott beszélgetésekre is.

Az 1.) tényállási pont vonatkozásában tehát az elsőfokú bíróság által részletesen kifejtett és a másodfokú eljárásban is elfogadott bizonyítékok a vádlottak büntetőjogi felelősségét egyértelműen alátámasztották.

Maradékalanul egyetértett a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság érvelésével a tekintetben is, hogy III.rendű vádlott cselekvőségét a büntetőjogi felelősség megállapítása során az 1.) tényállási pont tekintetében nem értékelte. A lefolytatott bizonyítási eljárás során nem volt ugyanis kétséget kizáró módon megállapítható, hogy a kábítószer-kereskedelemre szakosodott csoport tevékenységében a vádiratban megjelölt módon és szerepben részt vett volna.

A 2.) *tényállási pontban* írt cselekmény kapcsán is alapvető jelentősége volt a bizonyítékok értékelése körében annak, hogy 2011. évi április hó 5. napján rendőrségi akció keretében légszáraz állapotban bruttó 15,88 kg tömegű marihuána került lefoglalásra abból a személygépkocsiból, mellyel XI.rendű vádlott X.rendű vádlott lakóhelyére érkezett. Ehhez igazodóan ugyanezen a napon III.rendű vádlottól 11.926.555 forintnak megfelelő összeget foglalt le a nyomozó hatóság, amely összeg a XI.rendű vádlott által vezetett gépkocsiból előkerült kábítószer feketepiaci értékének felelt meg.

A szervezett rendőrségi akció keretében történő lefoglalások előzménye pedig az

volt, hogy - titkos adatszerzés keretében - 2011. februártól III.rendű, X.rendű vádlott neve X.r. és XI.rendű vádlottak által használt mobiltelefonokat lehallgatták. A lehallgatási adatok alapján egyértelműen megállapítható volt, hogy már legalább 2011. február 14. napja óta kapcsolatban álltak egymással mind telefon útján, mind pedig személyesen.

A bírói engedélyhez kötött titkos adatszerzés során keletkezett okiratok és hangfelvételek tartalma a lefoglalásról készült jegyzőkönyveket is figyelembe véve III.rendű és X.rendű vádlottak büntetőjogi felelősségét tehát egyértelműen alátámasztotta.

A 3.) tényállási pontban írt cselekményekre vonatkozóan az érintett vádlottak részbeni beismerő vallomására, a házkutatásokról készült jegyzőkönyvek tartalmára és az igazságügyi vegyészszakértői véleményekre figyelemmel mindössze a vádlottak kábítószer-függőségének megítélésével összefüggésben álltak rendelkezésre a vádlotti vallomásoktól eltérő tartalmú bizonyítékok.

X.rendű vádlott 3/c.) pontban írt cselekményével összefüggésben ugyanakkor szükséges azt kiemelni, hogy a másodfokú bíróság egyetértett az elsőfokú bírósággal amikor X.rendű vádlottnak az eljárás kezdeti szakában tett azon nyilatkozatát fogadta el, amikor e cselekmény elkövetését nem vitatta. Annak indokaként ugyanis, hogy ezt a nyilatkozatát miért változtatta meg, elfogadható, életszerű magyarázattal nem szolgált.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint az elsőfokú bíróság III.rendű, VI.rendű és X.rendű vádlottak kábítószer-függőségének megítélését alapos és körültekintő bizonyítás keretében vizsgálta, és a beszerzett bizonyítékokat a logika szabályai szerint értékelve jutott arra a következtetésre, hogy a vádlottak nem kábítószerfüggő személyek.

A rendelkezésre álló orvosszakértői vélemények határozottak és egybehangzóak voltak, az azokban foglaltakat a szakértők a tárgyaláson történő meghallgatásuk során is változatlan tartalommal fenntartották. Az elsőfokú bíróság meggyőző erővel adott számot arról, hogy a vádlottak e körben tett nyilatkozatait, valamint az okirati bizonyítékokat részben a szakértők elé tárva, részben azokat értékelve miért jutott a tényállásban rögzített megállapításra.

A helyszíni szemléről és a lefoglalásról készült jegyzőkönyvek, az orvosszakértői és vegyészszakértői vélemények, valamint a vádlottak részbeni beismerő vallomásának egybevetésével a tényállás tehát e körben is kellő részletességgel és megnyugtató módon tisztázható volt.

Az ügyben lefoglalt kábítószer hatóanyag-tartalmának megállapításával összefüggésben, figyelemmel az e körben felvetett ügyészi és a védői kifogásokra is, az alábbiak kiemelését tartotta szükségesnek a másodfokú bíróság:

Helyesen járt el az elsőfokú bíróság, amikor az 1.) tényállási pont vonatkozásában az elkövetéskor hatályban volt büntető törvény rendelkezéseit alkalmazta. A 2011. évi CL. törvény alapján 2012. január 1. napjától THC esetében a tiszta és savformában együttesen jelenlévő THC-tartalmat (totál THC) kell meghatározni.

Szakértő3 igazságügyi vegyészszakértő az írásban előterjesztett és szóban is előadott szakvéleményében határozottan nyilatkozott a tekintetben, hogy az 1.) tényállási pont vonatkozásában lefoglalt marihuána tiszta hatóanyag-tartalma a jelentős mennyiség alsó határát meghaladta, mégpedig VIII.rendű vádlott által vezetett személygépkocsiból lefoglalt marihuána esetében 144-szeresen, míg a , utca 2. l/10. szám alatti lakásból lefoglalt marihuána tekintetében 17-szeres mértékben.

Egyetértett a fellebbviteli bíróság az elsőfokú bírósággal a tekintetben, hogy a tiszta hatóanyag-tartalom ilyen magas mértékére tekintettel ezen cselekmény a 2012. január 1. napjától hatályos új szabály szerint sem bírálható el enyhébben, ekként annak alkalmazására nem kerülhetett sor.

A 2.) tényállási pontban írt cselekménnyel összefüggésben az igazságügyi vegyészszakértő a lefoglalt kábítószer érintően delta-9-THC és totál THC-mérést is végzett, melynek eredménye szerint a lefoglalt 16 kg marihuána totál THC-tartalma 12,8 tömegszázalékot (2000 grammot) tett ki. Ez az elbíráláskor hatályos 2012. évi C. törvény 461.§ (1) bekezdés c) pontja alapján is - figyelemmel a (3) bekezdés a) pontjára - jelentős mennyiségnek tekintendő.

A szakértői vélemény alapján tényként volt rögzíthető az is, hogy a 2.) tényállási pontban írtakkal összefüggésben vizsgált anyag friss termés volt, ezért a hatóanyag nagyrészt sav formájában volt benne jelen.

Egyetértett a másodfokú bíróság az elsőfokú bírósággal a tekintetben, hogy a vádlottak terhére rótt bűncselekmény minősítésénél a lefoglaláskori hatóanyag-tartalomról kell kiindulni és nem a vizsgálatra alkalmassá tett légszáraz állapotú anyagból kapott, valamint az azt megerősítő totál THC-mérés eredményéből.

Kétségtelen tény, hogy a lefoglalt kábítószer tiszta hatóanyag-tartalma a vizsgálat időpontjában a jelentős mennyiség alsó határát meghaladta. A szakértői vélemény határozott és egyértelmű volt abban a részében is, hogy a vádlottak szempontjából legkedvezőbb 0,02% szabad THC-tartalommal számolva a kb. 16 kg marihuána tiszta hatóanyag-tartalma kb. 3 g volt, mely a csekély mennyiség felső határát meghaladta.

Tekintettel azonban a szakértő azon nyilatkozatára, mely szerint nem zárható ki, hogy a lefoglalás tényleges időpontjában a jelentős mennyiség alsó határát nem haladta meg a lefoglalt kábítószer hatóanyag-tartalma, ezért - figyelemmel a Be.4.§ (2) bekezdésében meghatározott azon jogelvre is, hogy a kétséget kizáróan nem bizonyított tény a terhelt terhére értékelni nem lehet - a másodfokú bíróság is

osztotta az elsőfokú bíróság azon megállapítását, mely szerint nem volt kétséget kizáró módon megállapítható, hogy a 2.) tényállási pontban lefoglalt kábítószer hatóanyag-tartalma a jelentős mennyiség alsó határát meghaladta volna.

A Be.353.§ (1) bekezdésében foglaltak szerint a másodfokú bírósági eljárásban bizonyításnak akkor van helye, ha az elsőfokú bíróság a tényállást nem derítette fel vagy az hiányos, továbbá, ha a bizonyítás az elsőfokú bírósági eljárásban megvalósult szabálysértés orvoslását eredményezheti.

Miután a másodfokú bíróság megítélése szerint az elsőfokú bíróság ítélete a büntetőjogi főkérdések eldöntéséhez szükséges mértékben felderített és eljárási szabálysértést sem vétett az elsőfokú bíróság, VII.rendű és IX.rendű vádlottak védője által **szakértő** igazságügyi szakértő meghallgatására irányuló bizonyítási indítvány teljesítésére nem kerülhetett sor.

A tényállás tehát a másodfokú bíróság által eszközölt kiegészítésekkel és helyesbítésekkel megalapozottá vált, így az a Be.352.§ (2) bekezdése alapján a másodfokú eljárásban is irányadó volt.

Az irányadó tényállásból az elsőfokú bíróság helytállóan következtetett I.rendű, II.rendű, III.rendű, IV.rendű, V.rendű, VI.rendű, VII.rendű, VIII.rendű, IX.rendű és X.rendű vádlottak büntetőjogi felelősségére.

Következésképpen a tényállás mikénti megállapításán keresztül a mérlegelést sérelmező, ekként a felmentést célzó fellebbezések nem voltak megalapozottak.

A vádlottak terhére rótt bűncselekmények minősítésével kapcsolatosan a másodfokú bíróság az alábbiakra mutat rá.

A bűnszervezettel érintett vádlottak védői egybehangzóan kifogásolták a bűnszervezet megállapítását. Ezzel összefüggésben a másodfokú bíróság elsősorban azt tartja szükségesnek kiemelni, hogy a bűnszervezet megállapítását az eljárás során beszerzett bizonyítékok kétséget kizáróan igazolják.

Helytálló az elsőfokú bíróságnak az az álláspontja, hogy a bűnszervezet létrehozására, annak működésére közvetlen bizonyíték ugyan nem állt rendelkezésre, azonban az eljárás során beszerzett tanúvallomásokból, lehallgatási adatokból és egyéb bizonyítékokból levont következtetés alapján kétséget kizáró módon meg lehetett állapítani, hogy I.rendű, II.rendű, IV.rendű, V.rendű, VI.rendű és VII.rendű vádlottak bűnszervezetben valósították meg cselekményeiket.

Az elkövetéskor hatályban volt büntető törvény 137.§ 8. pontja szerint a bűnszervezet három vagy több személyből álló, hosszabb időre szervezett, összehangoltan működő csoport, amelynek célja ötévi vagy ezt meghaladó szabadságvesztéssel büntetendő szándékos bűncselekmények elkövetése.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint ezen feltételeknek a vádlottak által létrehozott bűnözői csoport megfelelt. Nyilvánvaló ugyanis, hogy kettőnél többen voltak, hiszen az irányadó tényállás szerint I.rendű, II.rendű, IV.rendű, V.rendű és VI.rendű vádlottak vettek részt a szervezetben, melyhez kapcsolódott VII.rendű vádlott tevékenysége.

Azt, hogy a csoport hosszabb időre szerveződött, több körülmény is alátámasztja. Az érintett vádlottak a tevékenységüket 2010. szeptember közepétől október közepéig, csaknem egy hónapon át bizonyítottan végezték, ahhoz 2010 nyarán lakást béreltek, amit raktárként is használtak. A utca 2. I/10. szám alatti ingatlan raktár és elosztó bázisként is működött, amelynek tényét a lefoglalásról készült jegyzőkönyv és a helyszíni szemle jegyzőkönyve is egyértelműen igazolja.

A szervezettséget megalapozza, egyben az érintett vádlottak tevékenységének összehangolt működését igazolja a vádlottak között lefolytatott telefonbeszélgetések tartalma is. Ezek közül különösen az, amely II.rendű és VII.rendű vádlott között hangzik el azzal a kijelentéssel, hogy „hosszú távra keresünk pénzt” (*nyomozati iratok 1913. oldalán található beszélgetés tartalma*).

Az egybehangzó bizonyítékok alapján kétséget kizáró módon megállapítható volt, hogy a kábítószer értékesítésével összefüggésben az utasítások I.rendű vádlottól indultak II.rendű vádlotton keresztül a végrehajtó IV.rendű, V.rendű és VI.rendű vádlottakig oly módon, hogy mindenkinek megvolt a saját feladata, így a raktáros, a szállító, továbbá a szervező tevékenységet végző személy.

Figyelemmel arra, hogy a vádlottak nagy mennyiségű - hatóanyag-tartalmát tekintve a jelentős mennyiség felső határának a több mint százszorosát meghaladó - kábítószer próbáltak megszerezni és a birtokukban is a jelentős mennyiség többszörösét meghaladó kábítószer-mennyiség került lefoglalásra, nem volt kétséges, hogy a céljuk a kábítószer értékesítése volt, mely bűncselekmény büntetési tétele az 5 évet meghaladja.

VII.rendű vádlott esetében az állandóan követett bírói gyakorlat szerint azt szükséges hangsúlyozni, hogy a bűnszervezetben elkövetésnek nem feltétele, hogy az elkövető a bűnszervezet tagja legyen, még kevésbé az, hogy ismerje annak struktúráját, belső, hierarchikus viszonyait. Az elkövetőnek a körülmények alapján azt kell tudnia, hogy azt a súlyosabb megítélésű, szándékos bűncselekményt, melyhez saját bűnös tevékenységével kapcsolódik, olyan bűnözésre alakult csoport hajtja végre, mely a törvényben megfogalmazott kritériumoknak megfelel.

VII.rendű vádlott neve VII.r. vádlott cselekménye ezen feltételeknek mindenképpen megfelelt, ugyanis a bűnszervezetben érintett vádlottakhoz fűződő ismeretsége folytán nyilvánvalóan tisztában volt azzal, hogy Magyarországon élő bűntársai egy

hosszabb időre szervezett, összehangoltan működő csoportot alkotva jelentős mennyiségű kábítószerrel kereskednek.

Tévedett azonban az elsőfokú bíróság, amikor VIII.rendű vádlott esetében is megállapíthatónak találta a bűnszervezetben történő elkövetést. Az eljárás során nem került bizonyításra - mivel erre vonatkozóan egyáltalán nem állt rendelkezésre bizonyíték -, hogy Csehországban VII.rendű és VIII.rendű vádlottak részvételével bűnszervezet működött volna. VIII.rendű vádlott esetében tényként volt rögzíthető, hogy csak VII.rendű vádlottal állt kapcsolatban, aki maga sem volt tagja a bűnszervezetnek.

Mindezek alapján a másodfokú bíróság álláspontja szerint VIII.rendű vádlott esetében kétséget kizáró módon a bűnszervezetben történő elkövetés nem volt megállapítható, ezért azt a másodfokú bíróság mellőzte.

A kábítószerrel visszaélés büntettének az azzal kereskedik elkövetési magatartása ismétlődő, üzletszerű, folyamatosan tanúsított magatartást feltételez, amely feltételeknek I.rendű, II.rendű, III.rendű, IV.rendű, V.rendű, VI.rendű, VII.rendű, VIII.rendű, IX.rendű és X.rendű vádlottak cselekménye, amint arra az elsőfokú bíróság is helytállóan rámutatott, megfelelt.

Azokkal az érvekkel, amelyeket az elsőfokú bíróság a kereskedés körében felhozott, a másodfokú bíróság is egyetértett. A lefoglalt mennyiség nagyságából további bizonyíték megléte esetén - az ítélkezési gyakorlat szerint - alapos okkal lehet a kereskedési szándék megállapítására következtetni. A kábítószer-mennyiségen túlmenően a raktározásra használt helyiségek béreléséből, a kereskedéshez használt eszközökből, csomagolóanyagok meglétéből is a kábítószer értékesítésére vonható le egyértelmű következtetés.

Mindezek a kereskedés fennálltát igazoló kritériumok az 1.) tényállási pontban írt cselekményen túlmenően a 2.) tényállási pontban írtakra is irányadóak voltak azzal, hogy a 2.) tényállási pontban írt cselekmény kapcsán további, a kereskedést bizonyító körülmény volt annak ténye, hogy III.rendű vádlottnál a cselekmény elkövetését követően elfogásakor jelentős összegű készpénz került lefoglalásra.

A 3/a.), 3/b.), 3/c.) tényállási pontokban írt cselekmény kapcsán a másodfokú bíróság szintén egyetértett az elsőfokú bírósággal a cselekmények minősítését illetően. Az irányadó tényállás szerint egyértelműen megállapítható volt, hogy III.rendű, VI.rendű és X.rendű vádlottak esetében mekkora volt a megszerzett, elfogyasztott és lefoglalt kábítószer mennyisége. Az elsőfokú bíróság a hatóanyag tartalmat az adott vádlott vallomásán alapuló igazságügyi szakértő szakvéleményt elfogadva, és az in dubio pro reo elvét maradéktalanul figyelembe véve állapította meg.

Az elsőfokú bíróság a büntető törvény időbeli hatályának kérdésében I.rendű,

II.rendű, III.rendű, IV.rendű, V.rendű, VI.rendű, VII.rendű, IX.rendű és X.rendű vádlottak vonatkozásában helytállóan foglalt állást.

A bünszervezetben elkövetés elbírálásakor a hatályban lévő büntető törvény rendelkezései szerint szigorúbb elbírálás alá esik, ekként II.rendű, II.rendű, IV.rendű, V.rendű, VI.rendű és VII.rendű vádlottak vonatkozásában az elbíráláskor hatályban lévő büntető törvény alkalmazására sem kerülhetett sor.

Helyesen járt el az elsőfokú bíróság akkor is, amikor III.rendű és X.rendű vádlottak által elkövetett cselekmények vonatkozásában az elkövetéskor hatályban volt büntető törvényt alkalmazta.

Az elbíráláskor hatályban lévő büntető törvény alkalmazása esetén ugyanis a vádlottak terhére rótt bűncselekmény - figyelemmel a 2011. évi CL. törvényben foglaltakra, mely szerint a THC esetén a tiszta és sav formában együttesen jelenlévő THC-tartalmat kell meghatározni - súlyosabban minősülne, és az elkövetéskor hatályban volt 2 évtől 8 évig terjedő szabadságvesztés helyett 5 évtől 20 évig terjedő, vagy életfogytig tartó szabadságvesztéssel lenne büntethető.

Amint arra a másodfokú bíróság a fentiekben már utalt, VIII.rendű vádlott vonatkozásában a bünszervezetben történő elkövetés nem volt kétséget kizáró módon megállapítható. Erre visszavezethetően VIII.rendű vádlott terhére rótt cselekmény minősítését meg kellett változtatni.

A VIII.r. vádlott terhére rótt bűncselekmény az elkövetéskor hatályban volt büntető törvény szerint az 1978. évi IV. törvény 282/A.§ (1) bekezdés IV. fordulatóban meghatározott és a (3) bekezdés szerint minősülő kábítószerrel visszaélés büntettének, míg az elbíráláskor hatályos Btk.176.§ (1) bekezdés IV. fordulatóban meghatározott és a (3) bekezdés szerint minősülő kábítószer-kereskedelem büntettének minősül. E bűncselekmények büntetési tétele az elkövetéskor és az elbíráláskor hatályban lévő törvény szerint is azonos, azonban a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjában bekövetkező kedvező változás, - melyet a 4/2013. BK vélemény is megfogalmaz - az elbíráláskor hatályban lévő büntető törvény alkalmazását alapozta meg.

Mindezekre figyelemmel a másodfokú bíróság VIII.rendű vádlott cselekményét a Btk.176.§ (1) bekezdés IV. fordulatóban meghatározott és a (3) bekezdés szerint minősülő kábítószer-kereskedelem büntettének minősítette.

A büntetés kiszabását meghatározó tényezőket az elsőfokú bíróság túlnyomórészt helyesen tárta fel. Ezek helyesbítése azonban néhány ponton szükséges volt a másodfokú eljárás során. Valamennyi vádlott vonatkozásában további súlyosító körülményként kellett értékelni a bűnözés határon átnyúló jellegét, mely jelen ügyben többszörösen is megvalósult.

Tévedett azonban az elsőfokú bíróság, amikor a társas elkövetést a bűnszervezetben történő elkövetés mellett további súlyosító körülményként értékelte. A bűnszervezet megléte önmagában megköveteli legalább három személy részvételét, azaz magában foglalja a társas elkövetést, így e körülményt a kettős értékelés tilalma folytán a vádlottak terhére nem lehet értékelni.

A külföldi állampolgárságú vádlottak esetében további nyomatékos enyhítő körülmény, hogy otthonuktól, hozzátartozóiktól távol, eltérő kulturális és nyelvi környezetben kell tölteni büntetésüket, amelynek elviselése így nagyobb hátrányt jelent számukra.

VIII.rendű vádlott javára további enyhítő körülményként kellett értékelni megromlott egészségi állapotát.

Nem értett egyet a másodfokú bíróság I.rendű vádlott védőjének azon indítványával, hogy I.rendű vádlott javára további enyhítő körülményként értékelje, hogy tisztességes munkából biztosította családjá megélhetését. Kétségtelen tény, hogy I.rendű vádlott legális jövedelemmel is rendelkezett, de az nyilvánvalóan nem volt elegendő olyan életszínvonal fenntartásához - ekként nagy értékű, luxus terepjáró lízingeléséhez és fenntartásához 70.000 svájci frankos ingatlankölcsön törlesztéséhez, a gyermekére felügyelő személy részére havi 80-100.000 forint kifizetéséhez - amelyet I.rendű vádlott biztosított magának és családjának.

Amint arra a másodfokú bíróság a fentiekben már utalt, II.rendű vádlott a nyomozás során beismerő vallomást tett, mely vallomásával az ügy felderítését nagymértékben elősegítette, csakúgy mint VIII.rendű vádlott. Ezen beismerő vallomások a másodfokú bíróság álláspontja szerint nem, illetve nem kellő súllyal értékelte az elsőfokú bíróság. Ezért a másodfokú bíróság II.rendű vádlott büntetését 7 év fegyházra, míg VIII.rendű vádlott büntetését 5 év 6 hónap szabadságvesztésre enyhítette, melyet fegyházban kell végrehajtani.

Tekintettel arra, hogy a másodfokú bíróság VIII.rendű vádlottal szemben az elbíráláskor hatályban volt büntető törvényt alkalmazta, rögzíteni kellett, hogy a szabadságvesztés fegyház fokozatban történő megállapítása a Btk.35.§ (1) bekezdésén és a Btk.37.§ (3) bekezdés ad) pontján, míg a kiutasítás a Btk.59.§ (1) és (3) bekezdésén alapul.

A Btk.38.§ (1) bekezdése értelmében rendelkezni kellett a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjáról: VIII.rendű vádlott a Btk.38.§ (2) bekezdésének a) pontja értelmében legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra.

I.rendű, III.rendű, IV.rendű, V.rendű, VI.rendű, VII.rendű, IX.rendű és X.rendű vádlott neve X.r. vádlottakkal szemben kiszabott szabadságvesztés arányban áll az

általuk elkövetett bűncselekmények tárgyi súlyával és a vádlottak terhére és javára értékelt büntetéskiszabási körülményekkel, továbbá megfelel a belső arányosság követelményének is.

Az időmúlás, mint nyomatékos enyhítő körülmény kétségtelen megléte mellett a büntetés kiszabása körében nyomatékkal kellett értékelni annak tényét, hogy a vádlottak terhére megállapított bűncselekmény kiemelkedő tárgyi súlyú, amelyen belül az sem volt figyelmen kívül hagyható, hogy igen nagy mennyiségű kábítószer nyereszkekedelmi forgalma képezte az eljárás tárgyát.

Ezért a másodfokú bíróság a helyesbített büntetéskiszabási körülmények mellett sem látott indokot egyetlen vádlott esetében sem a büntetés súlyosbítására, míg II.rendű és VIII.rendű vádlottak kivételével annak enyhítésére sem.

A fellebbviteli főügyészség indítványával egyezően észlelte a másodfokú bíróság, hogy az elsőfokú bíróság IV.rendű vádlottal szemben tévesen alkalmazott kiutasítást, ugyanis annak jogszabályi feltételei nem álltak fenn.

Az 1978. évi IV. törvény 61.§ (7) bekezdés c) pontja alapján kiutasításnak csak tízévi vagy azt meghaladó tartamú szabadságvesztés kiszabása esetén lehet helye azzal szemben, akinek a családi élet tiszteletben tartásához való joga sérülne, feltéve, ha az elkövetőnek az országban tartózkodása a közbiztonságot jelentősen veszélyeztetné. IV.rendű vádlott élettársi kapcsolatban él, melyből egy - ma már 4 éves - kiskorú gyermeke született, ezért a vonatkozásában a fentiekben írt feltételek nem állnak fenn. Ezért a másodfokú bíróság IV.rendű vádlottra vonatkozóan a kiutasítás büntetés alkalmazását mellőzte.

Mindezekre figyelemmel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Be.372.§ (1) bekezdése alapján megváltoztatta, míg az egyéb törvényes rendelkezéseket a Be.371.§ (1) bekezdése alapján helybenhagyta azzal, hogy XVIII.rendű vádlott neve II.r. vádlott édesanyja nevét helyesbítette, mert azt az elsőfokú bíróság ítélete tévesen tartalmazta.

Az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetésétől a mai napig előzetes fogvatartásban töltött idő szabadságvesztésbe történő beszámítása I.rendű, II.rendű, IV.rendű, V.rendű, VI.rendű, VII.rendű és X.rendű vádlottak vonatkozásában az 1978. évi IV. törvény 99.§ (1) és (2) bekezdésén, VIII.rendű vádlott vonatkozásában a Btk.92.§ (1) és (2) bekezdésén alapul, míg III.rendű vádlott vonatkozásában a házi őrizetben töltött időt az 1978. évi IV. törvény 99.§ (1) és (3) bekezdése alapján akként kell beszámítani, hogy egy napi szabadságvesztésnek 4 nap házi őrizetben töltött idő felel meg.

A másodfokú bíróság a Be.381.§ (1) bekezdése alapján megállapította, hogy a másodfokú eljárás során mindösszesen 675.064 forint bünyügyi költség merült fel, melyből 625.064 forintot a Be.339.§ (2) bekezdése alapján az állam viseli mert a

költség annak kapcsán merült fel, hogy a vádlottak a magyar nyelvet nem ismerik. VIII.rendű vádlott külön köteles megfizetni a kirendelt védő díjával összefüggésben felmerült bűnügyi költséget.

P é c s, 2015. július 8.

Dr.Tóth Sándor s.k. a tanács elnöke, Dr.Bencze Beáta s.k. előadó bíró, Dr.Túri Tamás s.k. bíró

A Szekszárdi Törvényszék 7.B.77/2014/57. számú ítélete a Pécsi Ítélőtábla Bf.III.9/2015/41. számú ítélete folytán - az abban írt változtatással - I.rendű, II.rendű, III.rendű, IV.rendű, V.rendű, VI.rendű, VII.rendű, VIII.rendű, IX.rendű és X.rendű vádlottak vonatkozásában a 2015. évi július hó 8. napján jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

.Tóth Sándor s.k.
a tanács elnöke